

съ феодални учреждения. Но като човекъ способенъ, той разбираше, че трѣбва да се дѣйствува искусно и да се правятъ отстъпки на духътъ на времето.

Съ пълно право указватъ на гражданския кодексъ, като на капитално по него време дѣло: той заварди много отъ прѣобрѣтенията извършени отъ Революцията; той бѣше най-прогресивния отъ всичкитѣ европейски граждански кодекси, който по-сетнѣ е билъ и приетъ.

Умѣнието, което Бонопартъ прояви при обсъжданieto му и голѣмото настояване за да се свърши тоя трудъ, толкова пѣти предприеманъ и изоставянъ отъ нашитѣ събрания, правятъ му голѣма честъ. Въ много отношения обаче кодекса приготвенъ отъ Конвента, стоеше много по-горѣ отъ тоя, който бѣха кръстили съ името на Наполеона. А тъй като много юристи, които бѣха работили надъ първия, участвуваха въ съставянieto на втория, то може да се повѣрва, че не сѣки пѣтъ вдѣхновението на Бонопарта ще да е сполучвало. Намѣсто книга която да има голѣмо научно значение, френцитѣ се сдобиха съ единъ ученъ компромисъ мѣжду учрежденията на стария режимъ и прѣобразователнитѣ идеи на Революцията.

Главата на новата държава не искаше да приеме тъй също благородното завѣщание на Конвента — уничиженieto на смъртното наказание, макаръ и да имаше възможность да стори това, защото необходимото условие за да се осмъществи това благодѣяние, подписването на общия миръ, бѣше се вече изпълнило; той не само че спази ешафота, но той възстанови *блѣзванието*, тоя неистриваемъ печатъ на позора, който Конвента бѣ обявилъ за безнравственъ.

Ако консулството, а слѣдъ него и империята, намѣриха въ трудоветѣ на революционнитѣ събрания законодателенъ материалъ, който послужи за основание на тѣхното изработване, честта за което се отдава твърдѣ исклю-